

Arrest

nr. 326 435 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtun origine. U bent geboren in 1998 in Qalay Faqir, district Pule Alam in de provincie Logar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer, zus, vrouw en kinderen. Uw vader en zus zijn ondertussen overleden (natuurlijke dood). U praktiseert de soennitische islam. U ging niet naar school en had uw eigen patisserie.

Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte uw broer N. voor de overheid. Hij was 10-16 jaar tewerkgesteld bij het Afghaans Nationale leger en bij de commando's. Hij ontving er tevens de rangen van jagran (majoor) en touran (kapitein). In die hoedanigheid was uw broer in verschillende provincies tewerkgesteld.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u van twee verschillende talibanleden een telefoonoproep met de vraag waar uw broer zich bevond. Deze mensen kwamen ook in uw patisserie langs. U antwoordde hen altijd dat u hen die informatie niet zou verschaffen en schold hen daarbij uit. Uw broer bleef werken tot de machtsovername van de taliban in augustus 2021. Bovendien had u een paternale neef genaamd Q. N. die als wees door uw familie werd opgevangen. De familie van zijn vrouw zaten echter bij de taliban en hij sloot zich bij hen aan. Jullie verbraken het contact met hem en verboden hem naar jullie dorp en huis te komen. Een dag na de machtsovername kwam Q. N. bij jullie thuis langs om met jullie moeder te spreken. Hij waarschuwde haar dat de taliban naar u en uw broer op zoek waren en dat hij er niets aan kon doen om hen tegen te houden en dat jullie beter zouden vluchten. Zo geschiedde, en een dag nadien hebben u en uw broer N. samen jullie land van herkomst verlaten. In Iran bent u uw broer kwijtgeraakt en hebt sindsdien niets meer van hem vernomen.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van vijf maanden, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Twee maanden later zette u uw reis verder via Noord-Macedonië, Servië en Hongarije door tot Oostenrijk waar u op 27 augustus 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U verbleef daar enkele weken en reisde via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende op 28 september 2022. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Oostenrijk, maar u bleef in België. Op 13 december 2022 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan, kwamen de taliban nog twee keer naar uw huis op zoek naar u en uw broer. Nadat hen werd meegedeeld dat jullie zich niet meer in het dorp bevinden, is deze gewapende groepering niet meer teruggekomen en heeft uw familie geen problemen meer ondervonden met hen. Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat uw broer voor de vorige overheid gewerkt heeft als militair.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van een foto van u, kopieën van foto's van uw broer op zijn werk, een kopie van zijn werkbadge en bankkaart, en kopieën van verschillende werkcertificaten van uw broer. Tevens bevat uw dossier een psychologisch attest dd. 4/03/2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud mentale problemen te hebben door de problemen omtrent uw broer (CGVS, p 21). In dit opzicht legt u ook een medisch-psychologisch attest neer (zie administratief dossier).

In dit medisch-psychologisch attest wordt in fine gewag gemaakt van ernstige slaapproblemen, een gevoel van isolatie, hoofdpijn, concentratieproblemen, verlies van eetlust, aanzienlijke angstgevoelens en het opnieuw beleven van gewelddadige traumatische gebeurtenissen waardoor u zou lijden aan PTSD. Er wordt echter niet verder concreet uiteengezet wat de impact hiervan is op uw deelname aan een persoonlijk onderhoud, noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu hadden moeten worden verleend. Er wordt op zeer summiere wijze dus gesteld dat er sprake is van een geheugenprobleem als subjectief letsel. Op geen enkele wijze wordt door de opsteller verduidelijkt waaruit dit geheugenprobleem bestaat, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het probleem is. Uit het psychologisch attest blijkt nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld. Ook lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens de gesprekken met uw psycholoog.

Nergens blijkt dus dat deze mentale moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten, ondanks dat u moeite had met het uitspreken van woorden (CGVS, p 3). Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar niet ook op inging (CGVS p 2). U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 22), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat uw broer bij de vorige overheid tewerkgesteld was als militair. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Een eerste element is het profiel van uw broer. U verklaart dat hij 10-16 jaar voor het Afghaanse leger en de commando's werkte en daarbij de rang van zowel jagran (majoor) als touran (kapitein) heeft verkregen (CGVS, p 7). U gevraagd alles te vertellen wat u weet over uw broer zijn werk, antwoordt u dat u hij Jagran was en meedeelde aan operaties (Ibid.). U aangespoord om meer te vertellen, antwoordt u dat hij in verschillende provincies werkzaam was (Ibid.). U nogmaals gevraagd meer over uw broer zijn werk te vertellen, stelt u zich de vraag wat u allemaal dient te vertellen (Ibid.) om dan te vermelden dat uw broer 3 dagen op verlof kwam thuis en twee lijfwachten had die altijd met hem mee gingen (Ibid.).

Over de rangen van uw broer blijft u zeer vaag. Zo wordt u gevraagd wat een jagran doet, waarop u antwoordt dat deze 150-200 mensen onder zijn bevel heeft en de mensen van de ene plek naar de andere loodst om te vechten (CGVS, p 7). U gevraagd om uit te weiden over het takenpakket van een jagran, antwoordt u vaagweg dat hij een bevel kreeg om te vechten en zelf baas was over 'zoveel mensen' (CGVS, p 8). Zelf weet u niet wat uw broer moest doen om deze rang te verkrijgen en stelt u simpelweg dat hij geschoold, dapper en moedig was (Ibid.). U gevraagd of hij nog iets moest doen, stelt u dat hij veel lessen volgde maar weet u zelfs niet wat uw broer studeerde aan de universiteit (Ibid.). Over zijn taken als touran blijft u even vaag en stelt u dat hij een gewone commandant was van een compagnie en daarbij verantwoordelijk was voor minder mensen (Ibid.). Bovendien weet u niet waarom uw broer besloot voor het nationale leger te werken, en stelt u vaagweg dat hij de plicht had het land te dienen (Ibid.).

Over de specifieke taken en verantwoordelijkheden van uw broer kan u ook niet veel vertellen. Zo stelt u dat hij een bevel kreeg van zijn superieuren en dan naar een 'andere plaats' moest gaan om aan een gevecht of operatie deel te nemen (CGVS, p 8). Op de vraag of zijn taken als touran verschilden van zijn taken als jagran, antwoordt u naast de kwestie en stelt u dat hij moest deelnemen aan speciale operaties (Ibid.). U gevraagd waarom deze operaties speciaal waren, antwoordt u wederom naast de kwestie en herhaalt u dat hij het bevel kreeg om naar verschillende plaatsen te gaan en zo problemen te voorkomen die de vijand wilde veroorzaken (CGVS, p 9). Wanneer de protection officer u vraagt of de taken van uw broer bij de commando's verschilden van zijn taken bij het Afghaans leger, antwoordt u initieel bevestigend (Ibid.). U dan gevraagd op welke manier die taken van elkaar verschilden, stelt u dan weer dat het dezelfde soort taken waren maar dat zijn eenheden telkens van naam veranderden (Ibid.). U ten slotte gevraagd naar zijn taken bij de commando's, stelt u dat hij deelnam aan operaties zonder hierover enigszins uit te weiden (Ibid.).

Over de operaties waaraan uw broer zou meegedaan hebben, legt u wederom vage verklaringen af. U hierover bevraagd, stelt u dat hij enkele maanden naar een provincie ging om er hard te vechten tegen de vijanden en dan terugkeerde naar Kaboel waar hij gestationeerd was (CGVS, p 9). U nogmaals gevraagd om over één specifieke operatie te vertellen waaraan hij deelnam, blijft u het antwoord schuldig en somt u alle provincies op waar hij naartoe ging (Ibid.). Andermaal kan u geen doorleefd beeld ophangen van zijn taken als militair.

Zijn collega's en baas kent u ook niet (CGVS, p 10). U kent wel de namen van zijn twee lijfwachten (Ibid.). U gevraagd om meer over hen te vertellen, antwoordt u dat ze meekwamen met hem en deelnamen aan dezelfde operaties als hij (CGVS, p 10-11). Opmerkelijk is dat u zo weinig weet over deze collega's, te meer u

aangeeft dat zij meermaals uw patisserie frequenteerden en altijd meekwamen met uw broer wanneer deze op verlof was (Ibid.).

U verklaart dat uw broer u of uw familieleden nooit veel vertelde over zijn werk (CGVS, p 11). Het CGVS kan inzien dat indien uw broer effectief bij het nationale leger en de commando's zou hebben gewerkt, hij gebonden zou zijn aan een bepaalde graad van geheimhouding en u dus niet alle details zou kunnen vertellen van zijn werk. Doch dat u dusdanig weinig weet overtuigt niet, te meer we spreken over een periode van 10-16 jaar, wat toch niet niets is. In het licht van de immer volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan, is het nauwelijks ernstig te nemen dat iemand, wiens broer 10-16 jaar lang bij het Afghaanse nationale leger en de commando's diende, in het geheel niet geïnteresseerd bleek te zijn in zijn broers werk. Redelijkerwijze kan men immers veronderstellen dat het werk van uw broer en de ermee gepaard gaande risico's, thuis ter sprake gebracht zouden worden indien uw broer daadwerkelijk actief was voor het leger, te meer u aangeeft dat u zelf interesse had om zich bij het leger aan te sluiten (Ibid.). Er kan van u dus verwacht worden dat uw antwoorden hieromtrent het vage en algemene overstijgen, zeker aangezien u uw vrees koppelt aan het militaire profiel van uw broer.

Daarnaast wordt het onaannemelijk geacht dat u en uw familie nooit concrete problemen hebben gehad omwille van uw broer, maar dat u dan plots toch een jaar voor uw vertrek wordt geassocieerd met zijn werk, terwijl hij dit werk al 10-16 jaar doet. Gezien uw familie op de hoogte is van uw verzoek om internationale bescherming, en u nog geregeld contact hebt met hen (CGVS, p 5), kan er toch van uitgegaan worden dat u heel wat meer over zijn beroep zou kunnen vertellen en u hiertoe alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen. Informatie omtrent hem is immers essentieel om uw vrees én deze in hoofde van uw familie te kunnen inschatten. Dat u dermate beperkte verklaringen over hem weet af te leggen ondermijnt dan ook op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid omtrent het profiel dat u uw broer aanmeet.

Een tweede element is de bedreiging jegens u omwille van het werk van uw broer. Zo stelt u dat u zowel telefonisch als in persoon bedreigd werd door de taliban (CGVS, p 11 en 16). U slaagt er echter niet in om dit aannemelijk te maken. Allereerst verklaarde u op de DVZ dat uw paternale neef Q. N. degene was die u met de dood bedreigde en dat deze bedreigingen begonnen na de machtsovername toen hij uw huis bezocht (zie DVZ – Informatiefiche punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat Q. N. degene was die u en uw broer waarschuwde om te vluchten zodat de taliban jullie niet zouden vinden en dat hij u nooit bedreigde (CGVS, p 14-15 en 18) en verklaart u dat u telefonisch werd bedreigd door twee afzonderlijke talibs: S. en R. en dat deze bedreigingen zich reeds een jaar voor de machtsovername afspeelden (CGVS, p 12 en 18). Bovendien verklaart u dat deze taliban u ook bedreigden toen ze naar uw zaak kwamen en dat deze bedreigingen zich niet beperkten tot telefonische oproepen (CGVS, p 11). Even later verklaart u dan weer dat het enkel om telefoonoproepen ging en dat niemand van de taliban u voor de machtsovername kwam bezoeken (CGVS, p 16). Over deze S. en R. legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u aanvankelijk dat zij twee afzonderlijke talibanleden waren van verschillende groeperingen (CGVS, p 16) om daarna te verklaren dat ze van dezelfde groepering afkomstig zijn (CGVS, p 19). U bovendien met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dan weer dat ze u vertelden dat ze van de ene dan wel andere groep afkomstig waren (Ibid.). Uw verklaringen gaan dus alle kanten uit. Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Over de taliban, uw agressors, weet u ook bitter weinig. U gevraagd wat u weet over uw neef Q. N. als talib, stelt u dat hij bekend stond als hun baas (CGVS, p 13). U naar zijn taken gevraagd, verwijst u naar dezelfde taken als die van uw broer (Ibid.). U gevraagd naar S. en R., en wat zij nu doen na de machtsovername, blijft u het antwoord in beide gevallen schuldig (CGVS, p 17 en 19). Over de manier waarop de taliban op de hoogte raakten van het werk van uw broer blijft u wederom vaag. Zo schetst u eerst een beeld van uw broer die elke keer met een Rangervoertuig en een paar collega's/lifwachten naar uw dorp kwam (CGVS, p 10) en dat het niet mogelijk was om zijn job geheim te houden van de taliban aangezien hij aan zoveel operaties deelnam (Ibid.). U voegt eraan toe dat het hele dorp op de hoogte was van het werk van uw broer (Ibid.). Wanneer u dan de vraag gesteld wordt hoe de taliban te weten kwamen over het werk van uw broer stelt u dan weer dat uw neef Q. N. het hen heeft verteld aangezien ze allemaal tot één groepering behoorden (CGVS, p 17) of dat de mensen in het dorp uw broer en zijn collega's gezien hebben in uw winkel (CGVS, p 18). Het is daarom opmerkelijk dat u uw vrees koppelt aan deze bedreigingen en toch niet lijkt te kunnen antwoorden op enkele basisvragen hieromtrent.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat u omwille hiervan twee keer werd opgebeld door de taliban, maar dat er daarna gedurende een jaar geen gevolg aan werd gegeven (CGVS, p 16). Bovendien is het opmerkelijk dat die S. en R. u of uw broer helemaal niet zijn komen zoeken bij u thuis. Dit klemmt des te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat de taliban de situatie ernstig namen daar u verklaart dat het wrede mensen zijn, onderdrukkers zonder genade of empathie (CGVS, p 13, 14 en 19). Immers door u twee maal te bellen, konden ze er toch van uitgaan dat u of uw broer mogelijks een poging zouden ondernemen om te

ontsnappen, waardoor hun kans op succes nihil was. Dat de taliban een jaar na deze oproepen niets van zich laten horen overtuigt evenmin. Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban u en uw familie echt viseren, en jullie ook wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden.

Indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen als zou uw broer een militair zijn geweest, in casu quod non (zie supra), kan bovendien worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u zogezegd een familielid bent van een vermeend vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ter afsluiting stelt u dat de taliban nog twee keer naar uw huis zijn gekomen na uw vertrek uit Afghanistan om naar u en uw broer te informeren. Uw familie informeerde hen dat jullie er niet meer waren. De taliban ondernamen hierna geen verdere acties tegen uw familieleden (CGVS, p 19). U slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat er een actuele vrees van vervolging voor u geldt.

Volledigheidshalve stelt u dat uw familieleden sinds de machtsovername - het begin van uw problemen per uw verklaring – geen maatregelen hebben genomen om te zorgen voor hun veiligheid (CGVS, p 19-20). Uw familieleden stellen het op heden zelfs goed en kennen geen noemenswaardige problemen (CGVS, p 6). Tevens kan erop worden gewezen dat uw achterblijvend gezin in Afghanistan, met name uw moeder, vrouw en kinderen nog op dezelfde plaats in uw dorp wonen (CGVS, p 5). In het licht van deze omstandigheden, volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat u zal worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de vermeende werkzaamheden van uw broer. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan uw asielrelaas vloeit hieruit voort dat tevens een vraagteken geplaatst kan worden bij uw bewering dat u uw broer kwijtraakte onderweg (CGVS, p 7). In dit verband is het merkwaardig dat jullie klaarblijkelijk geen afspraken gemaakt hebben over hoe elkaar te contacteren in het geval jullie elkaar zouden kwijtraken (CGVS, p 21).

Tot slot bestaan er ernstige twijfels over de door u aangemeten identiteit. Zo gaf u in Oostenrijk een andere naam op, in casu H. S. in plaats van I. S. (zie administratief dossier). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat iedereen ze een verkeerde naam gaf en dat u dit deed omdat u Oostenrijk zo snel mogelijk wilde verlaten (CGVS, p 4). Hieruit moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit en de Belgische asielinstanties bewust probeerde te misleiden. Uw algehele geloofwaardigheid wordt door het voorgaande eveneens aangetast.

Ter zake dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban omwille van het werk van uw broer.

De documenten die u hebt voorgelegd van uw familie zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. Aangezien u een andere familienaam hanteerde in Oostenrijk (zie supra) is de kopie van uw taskara niet bij machte op onomstotelijke wijze uw identiteit aan te tonen. De kopieën van foto's en certificaten van uw broer, alsook de kopie van zijn werkbadge en bankkaart waarmee u zijn werk bij ANSF wil staven, lijken hoogstens te kunnen bevestigen dat de erop vermelde persoon in het verleden dergelijke activiteiten heeft ontplooid. U toont echter op geen enkele manier aan dat u een familiale band zou hebben met desbetreffende persoon (CGVS, p 22). Bovendien betreffen deze door u voorgelegde documenten slechts fotokopieën waarvan de bewijswaarde aan sich al gering is. Dergelijke documenten kunnen makkelijk vervalst zijn door allerlei knip-of plakwerk of tegen betaling verkregen worden.

De kopie van de foto die u hebt neergelegd van u toont verder niets aan. Kopieën van privé-foto's hebben hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door vervalsing of mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Het medisch attest volstaat evenmin om voorgaande ongeloofwaardigheid teniet te doen. Geenszins vormt het een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van

hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Het in casu neergelegde medisch attest is, zoals eveneens duidelijk blijkt uit de inhoud, minstens voor wat betreft de oorzaak van uw psychische problematiek, dan ook gebaseerd op uw verklaringen.

De betrouwbaarheid van Afghaanse documenten is bovendien erg onzeker. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen ervan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van een vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Tot slot hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Oostenrijk, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u Oostenrijk al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern

ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Loghar provincie actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Loghar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Loghar en hierbij verwijst naar uw mentale moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Immers blijkt niet dat u dermate ernstige mentale problemen heeft dat u meer dan een ander risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig psychologisch geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan

en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het

land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 23 januari 2025 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan -Country Focus, november 2024.

2.2. Op 29 januari legt verzoeker overeenkomstig de voormelde bepaling een aanvullende nota neer waarmee hij de volgende stukken neerlegt:

"1. Medische attesten

Cliënt legt 2 psychologische attesten waaruit blijkt dat zij in behandeling is voor hetgeen hij heeft meegemaakt in Afghanistan en nog steeds met verschillende trauma's kampt (stuk 1)

2. NDS kaart de heer A.Z. + foto na zijn dood

Cliënt legt de NDS kaart voor van zijn oom, de heer A.Z. die in 2021 vermoord werd door de taliban (stuk 2)

3. Moord op een informant/spion

Cliënt legt een foto neer van een jongeman die net zoals hij verdacht werd een informant/spion te zijn en om die reden vermoord werd door de taliban. Cliënt vreest hetzelfde lot te ondergaan. "

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt doorheen zijn verzoekschrift aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan

hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaarde een vervolgingsvrees te hebben ten aanzien van de taliban omdat zijn broer als militair heeft gewerkt voor de voormalige overheid.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat hij zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zij heeft daarbij vooreerst gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer op niet geringe wijze de geloofwaardigheid ondermijnt van diens aangemeten militaire profiel.

Verzoeker stelt dat zijn broer begon met de opleiding toen hij zelf slechts 6 à 7 jaar oud was en dat hij, toen hij begon met zijn werk, nooit op zijn vragen antwoordde en dat dit niet hoeft te verbazen, gezien zijn geheimhoudingsplicht. Hij betoogt verder dat, toen hij zelf begon te werken als patissier, hij begreep dat zijn broer niet veel over zijn werk kon delen, dat hij het losliet en zich bezig hield met zijn eigen werk. Verzoeker citeert verschillende passages van de notities van het persoonlijk onderhoud, ook om aan te geven welke informatie hij wel had.

Verzoeker overtuigt niet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de informatie die verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud, maar dat hij er door zijn vage verklaringen niet in is geslaagd een doorleefd beeld op te hangen van zijn werkzaamheden als militair, zeker aangezien hij zijn vervolgingsvrees daarop baseert. De vaststellingen van de verwerende partij ter zake vinden steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, en de beoordeling ervan wordt door de Raad bijgetreden. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter het feit dat hij erg jong was toen zijn broer aan zijn opleiding begon en aan de geheimhoudingsplicht die op hem zou hebben gerust. Immers, zoals de verwerende partij ook reeds terecht heeft gesteld in de bestreden beslissing, kan worden ingezien dat verzoekers broer gebonden zou zijn aan een bepaalde graad van geheimhouding en dus niet alle details zou kunnen vertellen van zijn werk. Echter, in het licht van de immer volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan, is het inderdaad nauwelijks ernstig te nemen dat iemand, wiens broer 10-16 jaar lang bij het Afghaanse nationale leger en de commando's diende, niet meer informatie kan geven dan de vaagheden en algemeenheden die verzoeker etaleerde. Redelijkerwijze kan men immers veronderstellen dat het werk van zijn broer en de ermee gepaard gaande risico's, thuis ter sprake gebracht zouden worden indien hij daadwerkelijk actief was voor het leger, te meer nu verzoeker verklaarde dat hij zelf interesse had om zich bij het leger aan te sluiten (NPO, p 11) en hij nog geregeld contact heeft met zijn familie (NPO, p 5), die op de hoogte is van zijn VIB en bij wie hij zich verder zou kunnen informeren.

Verzoeker wijst erop dat hij tal van documenten neerlegde die de werkzaamheden van zijn broer aantonen en citeert uit passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud waarin de documenten worden besproken. Echter, daarmee toont hij niet aan dat de beoordeling van deze documenten in de bestreden beslissing kaduuk zou zijn. De Raad treedt deze pertinente beoordeling, gesteund op de voorgelegde stukken en de informatie in het dossier, bij.

Hoe dan ook volstaan de stukken die betrekking hebben op de activiteiten van verzoekers broer niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Immers moet erop worden gewezen dat uit lezing van de beschikbare landeninformatie en richtlijnen in het rechtsplegingsdossier heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid, inclusief de Afghaanse veiligheidsdiensten, of voor de buitenlandse troepen (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van januari 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023 EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 28-35). Wel volgt uit de landeninformatie dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld in de context van een zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

In die optiek moet erop worden gewezen dat ook verzoekers relaas over de bedreigingen an sich in de bestreden beslissing niet geloofwaardig wordt geacht. In eerste instantie wordt vastgesteld dat het niet aannemelijk is verzoeker en zijn familie nooit concrete problemen hebben gehad omwille van verzoekers broer, maar dat verzoeker dan plots toch een jaar voor uw vertrek wordt geassocieerd met diens werk als militair, terwijl hij dit al 10-16 jaar doet. Dit motief wordt door verzoeker ongemoeid gelaten.

Verzoeker viseert wél de volgende motieven:

“Allereerst verklaarde u op de DVZ dat uw paternale neef Q. N. degene was die u met de dood bedreigde en dat deze bedreigingen begonnen na de machtsovername toen hij uw huis bezocht (zie DVZ – Informatiefiche punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat Q. N. degene was die u en uw broer waarschuwde om te vluchten zodat de taliban jullie niet zouden vinden en dat hij u nooit bedreigde (CGVS, p 14-15 en 18) en verklaart u dat u telefonisch werd bedreigd door twee afzonderlijke talibs: S. en R. en dat deze bedreigingen zich reeds een jaar voor de machtsovername afspeelden (CGVS, p 12 en 18). Bovendien verklaart u dat deze taliban u ook bedreigden toen ze naar uw zaak kwamen en dat deze bedreigingen zich niet beperkten tot telefonische oproepen (CGVS, p 11). Even later verklaart u dan weer dat het enkel om telefoonoproepen ging en dat niemand van de taliban u voor de machtsovername kwam bezoeken (CGVS, p 16). Over deze S. en R. legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u aanvankelijk dat zij twee afzonderlijke talibanleden waren van verschillende groeperingen (CGVS, p 16) om daarna te verklaren dat ze van dezelfde groepering afkomstig zijn (CGVS, p 19). U bovendien met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dan weer dat ze u vertelden dat ze van de ene dan wel andere groep afkomstig waren (Ibid.). Uw verklaringen gaan dus alle kanten uit. Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijstaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

[...]

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat u omwille hiervan twee keer werd opgebeld door de taliban, maar dat er daarna gedurende een jaar geen gevolg aan werd gegeven (CGVS, p 16). Bovendien is het opmerkelijk dat die S. en R. u of uw broer helemaal niet zijn komen zoeken bij u thuis. Dit klemmt des te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat de taliban de situatie ernstig namen daar u verklaart dat het wrede mensen zijn, onderdrukkers zonder genade of empathie (CGVS, p 13, 14 en 19). Immers door u twee maal te bellen, konden ze er toch van uitgaan dat u of uw broer mogelijks een poging zouden ondernemen om te ontsnappen, waardoor hun kans op succes nihil was. Dat de taliban een jaar na deze oproepen niets van zich laten horen overtuigt evenmin. Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban u en uw familie echt viseren, en jullie ook wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden. [...]

Verzoeker stelt hier tegenover vooreerst dat hij reeds bij aanvang van zijn groot persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij heeft aangehaald dat zich verschillende fouten hadden voorgedaan bij het kleine onderhoud bij de dienst Vreemdelingenzaken en dat hij er de hele tijd werd onderbroken met de mededeling dat hij tijdens het groot onderhoud voldoende tijd zou krijgen om alles correct toe te lichten en fouten te corrigeren. Het kan hem dan ook niet worden verweten dat te hebben gedaan en het gaat dus niet op hem thans tegenstellingen te verwijten, zo stelt hij.

De tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken hebben betrekking op de rol van zijn paternale neef Q.N. als diegene die hem en zijn broer met de dood bedreigde (vragenlijst DVZ, vraag 5.) dan wel als diegene die hem en zijn broer waarschuwde om te vluchten (NPO, p 14- 15 en 18). Deze tegenstrijdigheid heeft betrekking op de kern van zijn vluchtrelaas. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij daar ten allen tijde eenduidige verklaringen over aflegt. Bovendien heeft verzoeker, toen hij op vraag van de protection officer te kennen gaf dat er problemen waren geweest tijdens zijn interview bij de dienst Vreemdelingenzaken en hem daarbij werd gevraagd alle fouten weer te geven die tijdens zijn eerste interview werden genoteerd, op geen enkel moment verklaard dat de rol van Q.N. verkeerd werd genoteerd. De vaststelling blijft dus dat verzoeker, aan wie het verslag van het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken in het Pashtou werd voorgelezen en die het ondertekende ter bevestiging dat alle opgenomen verklaringen overeenstemden met de werkelijkheid, aldaar had verklaard dat Q.N. één dag na de machtsovername naar zijn huis is gekomen en hem en zijn broer met de dood heeft bedreigd, terwijl hij bij de verwerende partij verklaarde dat Q.N. hen via hun moeder de boodschap had gegeven om te vluchten omdat de taliban hen anders zouden komen vermoorden. Dit maakt het relaas ongeloofwaardig, en verzoeker kan dit niet herstellen door vast te houden aan één versie van zijn verklaringen.

Verder wordt vastgesteld dat verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken ook geen gewag had gemaakt van de bedreigingen die hij reeds een jaar voor de machtsovername had ontvangen van twee talibs afzonderlijk, S. en R., terwijl hij dat later wel te berde bracht bij de verwerende partij. In de mate dat verzoeker aangeeft dat hem bij de dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd werd gegeven om het daarover te hebben, blijkt uit niets dat hij werd verhinderd om alle kernelementen van zijn relaas weer te geven. Immers, nadat hij het relaas over zijn neef had uiteengezet werd hem nog uitdrukkelijk gevraagd of hij naast deze problemen nog andere problemen had, waarop hij ontkennend antwoordde (vragenlijst DVZ vraag 7). Verder blijkt nog, zoals ook vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of de bedreigingen uitsluitend telefonisch dan wel ook in de winkel werden geuit en of S. en R. tot dezelfde dan

wel een andere groepering behoorden. Al deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en verzoeker kan ze niet in een ander daglicht stellen door fragmenten uit de notities van het persoonlijk onderhoud te citeren, nu uit de gehele lezing van deze notities duidelijk blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing er steun in vinden.

Het is verder, zoals de verwerende partij ook al stelde, niet aannemelijk dat verzoeker omwille van de werkzaamheden van zijn broer, een aantal keren zou zijn opgebeld met bedreigingen, maar dat er vervolgens gedurende een jaar niks meer gebeurde. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat er kan worden verwacht dat, indien de taliban verzoeker en zijn familie echt zouden viseren en hen ook wisten wonen, zij aan verzoekers broer niet de kans zouden geven te ontsnappen ten gevolge van de dreigtelefoons en meer daadkracht zouden vertonen in hun zoektocht.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de overheid in die tijd nog steeds aan de macht was en er veel regeringsgezinden in het dorp en de regio woonden, zodat het gevaarlijker was voor de taliban om op zoek te gaan naar verzoeker en zijn broer, terwijl zij, vanaf het moment dat zij de volledige controle hadden over de regio, zijn overgegaan tot actie.

Verzoeker overtuigt niet. Verzoekers broer zou naar verluid van zijn verklaringen al vele jaren voor het leger hebben gewerkt en bovendien verklaarde verzoeker dat dat geweten was in het dorp en door de taliban (NPO, p 10). Indien in het jaar voor de machtsvername de taliban de bedreigingen omwille van die werkzaamheden niet hebben omgezet in daadwerkelijke acties omdat de regio nog onder controle stond van de overheid en dit een gevaar vormde voor de taliban, dan valt ook niet in te zien waarom ze in die periode plots zouden zijn overgegaan tot het uiten van bedreigingen. Dit is volstrekt onlogisch en de door verzoeker geschetste gang van zaken doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn broer, met wie hij samen zou zijn gevlucht in wiens werkzaamheden aan de basis liggen van hun beider vermeende vervolgingsvrees, zou zijn kwijtgeraakt onderweg omdat zij geen afspraken zouden hebben gemaakt over hoe ze elkaar zouden contacteren in geval ze elkaar zouden kwijtraken (NPO, p 21).

De voorgaande vaststellingen, samengenomen met de pertinente en niet-betwiste beoordeling van de documenten die verzoeker voorlegde, volstaan om te besluiten dat het vluchtrelaas niet geloofwaardig is. De overige hier niet beoordeelde motieven zijn overtuigend zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

De stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt brengen geen soelaas om de volgende redenen:

Vooreerst moet erop worden gewezen dat het verslag van 4 maart 2024 van de klinisch psychologe die verzoeker opvolgt geen nieuw element is, nu het reeds werd neergelegd ten tijde van het gehoor en het reeds werd beoordeeld in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelde vast dat een dergelijk attest niet volstaat om de vastgestelde ongeloofwaardigheid teniet te doen, nu een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Verzoeker laat deze pertinente motivering -die door de Raad kan worden bijgetreden- ongemoeid.

Het tweede verslag van dezelfde klinisch psychologe dateert van 16 juli 2024. Daarin wordt gesteld dat verzoeker erg aangegrepen is door de weigeringsbeslissing en zeer angstig is over zijn procedure, waardoor hij zich met niks anders meer kan bezighouden. Hij doet er alles aan om te integreren en zijn plaats in de maatschappij te vinden en heeft besloten om zijn opvangplaats te verlaten om naar een plek te gaan waar zijn situatie kan worden gedeblokkeerd. Gaandeweg zal hij er in slagen om zijn gevoelens onder woorden te brengen en dit helpt hem om ze effectiever te kanaliseren en zich te concentreren op zijn doelstellingen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat dit verslag geen elementen bevat die de beoordeling van zijn nood aan bescherming in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Verzoeker legt nog een foto neer van een dienstkaart van de NDS op naam van A.Z., van wie hij zegt dat het zijn oom is, en een foto van een man in lijkgewaad, en stelt dat A.Z. in 2021 werd vermoord door de taliban. De Raad is van oordeel dat deze documenten geen soelaas brengen. Verzoeker maakte nooit eerder melding van een oom bij de NDS die in 2021 zou zijn vermoord door de taliban. Dat hij dit nu voor de eerste keer zou vermelden is niet geloofwaardig. Verder hebben foto's van documenten enerzijds, en foto's van personen in een bepaalde setting anderzijds, weinig objectieve bewijswaarde. Immers de gefotografeerde documenten kunnen makkelijk vervalst zijn door allerlei knip-of plakwerk of tegen betaling kunnen verkregen zijn, en privé-foto's kunnen door vervalsing of mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Die laatste vaststelling geldt evenzeer voor wat betreft de foto van een man met betrekking tot wie verzoeker stelt dat hij *"net zoals hij verdacht werd een informant/spion te zijn en om die reden vermoord werd door de taliban"* en hij daaraan toevoegt te vrezen

hetzelfde lot te ondergaan. Overigens heeft verzoeker nooit verklaard dat hij ervan werd verdacht een informant of spion te zijn, zodat op geen enkele wijze het verband met zijn vluchtrelaas blijkt.

Verzoeker wijst er verder op dat hij reeds meer dan anderhalf jaar in België verblijft, dat hij volledig geïntegreerd is en enkel nog de Westerse waarden deelt, en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd en dat dit aanzienlijk de kans vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Hij verwijst naar en citeert uit verschillende landenrapporten en rechtspraak om zijn standpunt te ondersteunen.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Met inachtneming van de argumenten en de geactualiseerde informatie van de beide partijen in de proceduristukken stelt de Raad het volgende vast :

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevluht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*",

augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Verzoeker -die geboren en getogen is in Afghanistan en zijn land heeft verlaten op een moment dat hij reeds gevormd was door de samenleving waarin hij opgroeide- beweert wel, maar brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou blijken dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbepelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Uit de duur van zijn verblijf in België, sedert september 2022 blijkt niet dat hij niet redelijkerwijze in staat mag worden geacht op de hoogte te zijn of dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, temeer nu hij nog contact heeft met zijn familieleden die nog steeds in Afghanistan verblijven (NPO, p 5). Verder liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. De verwerende partij kan dus worden bijgetreden waar zij heeft

geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia, mensenrechtenschendingen, in het bijzonder ten opzichte van vrouwen en meisjes, van willekeurige arrestaties, van incommunicado-detentie, van slechte gevangenisomstandigheden en martelingen, van verdwijningen en ontvoeringen, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan verzoeker, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen niet worden verleend. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Waar hij de verslechterende humanitaire situatie aanraakt, wijst de Raad erop dat reeds in de bestreden beslissing er terecht op wordt gewezen *“dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor”* en dat *“uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins [blijkt] dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitvoerige motivering hierover in een ander daglicht kan stellen.

Verzoeker citeert uit rapporten waaruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een strikte interpretatie van de sharia, mensenrechtenschendingen, in het bijzonder ten opzichte van vrouwen en meisjes, van willekeurige arrestaties, van incommunicado- detentie, van slechte gevangenisomstandigheden en martelingen, van verdwijningen en ontvoeringen, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat, tot slot, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Verzoeker betoogt dat de precare veiligheidssituatie enkel maar verslechterd is onder het talibanbewind en dat de verwerende partij geen rekening houdt met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP, dat zij stelt dat zij enkel gerichte aanvallen uitvoeren doch de ISKP wijdverspreid is en de taliban er niet in slagen de invloed van de brutale groepering in te perken. Hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie uit 2022 en 2023 en stelt dat niet selectief mag worden geciteerd uit de voorliggende informatie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing, en is gelet op de informatie opgenomen in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft met de uiteenzetting van zijn middelen en de door hem aangevoerde schendingen evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS

